

२६. इच्छा

- स्वीदनाथ टागोर
अनु. पु. ल. देशपांडे

रोज वाटे एका फुला

कधी उडता येईल मला ?

हवं तिथं जाता येईल

भारी भारी मज्जा होईल.

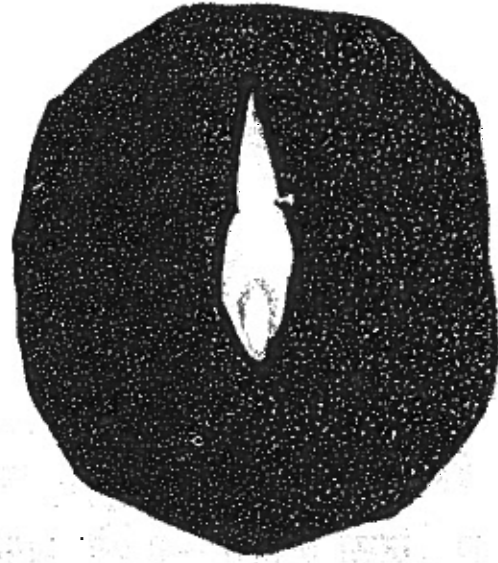
पाकळी पाकळी लागता पसरू

फूलच झालं फुलपाखरू

इकडून तिकडे उडत जाता

कोण त्याला अडविल आता ?

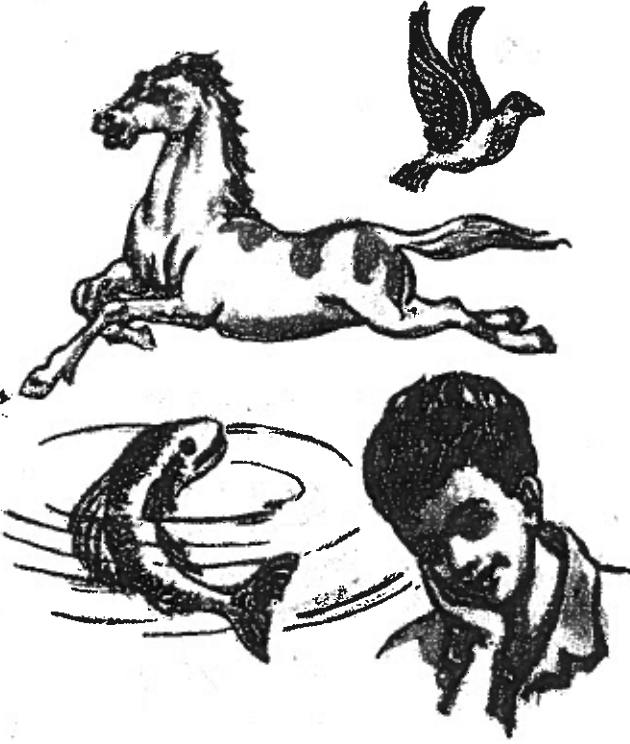
एक वात मिणमिणत
मनात असे गुणगुणत
जर का मला उडता येईल
भारी भारी मज्जा होईल.
गुंगत असता सुटलं भान
वातीला फुटले पंख छान
राहील आता कशी घरात
काजवा होऊन गेली वात.

पडल्या जागी तळ्यातलं पाणी
एकच विचार मनात आणी
आमचा आपला तळ खाली

पक्षी तेवढे उंच आभाळी
म्हणून त्याची वाफ झाली
तळं सोडून वर निघाली
वाफेला मग पंख फुटले
ढग होऊन पळत सुटले.

मलाहि वाटतं घोडा व्हावं
माळावरून दौडत जावं
कधी वाटतं होऊन मासा
पाण्यात पोहत राहीन खासा.
कधी वाटतं पक्षी व्हावं
आकाशातून उंच उडावं
कधीच नाही का होणार असं
जसं मनात येतं तसं ?

गुंगणे - विचारात गढून जाणे, तल्लीन होणे.

भान सुटणे - आठवण न राहणे, लक्ष नाहीसे होणे.

प्रश्न :

१. आपल्याला उडता यावे असे फुलाला का वाटे? २. फुलाचे फुलपाखरू
केव्हा झाले? ३. वात मनात काय गुणगुणत असे? ४. 'राहील आता कशी
घरात' - असे का म्हटले आहे? ५. तळ्यातल्या पाण्याची वाफ का झाली?
६. कवितेतील मुलाला कोण-कोण व्हावे असे वाटते? ७. 'जसं मनात येतं
तसं कधीच होत नाही,' असे मुलाला का वाटते?